

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, adjunt a la presidència
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting
GONZALO CANEDO, director comercial
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**LA GENT NO VOTA PER OBTENIR
UN CÀRREC O UN PRIVILEGI**

Agustí Colomines
i Companys

Professor d'història contemporània a
la UB. Director d'UnescoCat

EN SÍNTESI

ETA i Europa

O caixa o faixa

Som a dos dies de resoldre l'enigma electoral que es va posar en marxa després de la fallida del tripartit. Qui ho havia de dir, eh?, perquè aquell 14 de desembre del 2003 l'acord de govern, l'anomenat Pacte del Tinell, entre el PSC-PSOE-CpC, ERC i ICV-EUiA semblava que havia de durar una eternitat. No ha durat, doncs, ni una legislatura completa. Les raons d'aquest evident fracàs caldrà analitzar-les més endavant, amb calma, amb molta calma i sense la pressió de les conjuntures electorals, que sovint aboca al partidisme. Demà passat s'obrirà, però, un nou cicle, perquè, d'entrada, és obvi que amb la sortida de Maragall de l'escena política s'acaba la generació que ha estat protagonista dels primers trenta anys de democràcia i autonomia. Aquella que quan encara no tenia quaranta anys va començar a manar, als ajuntaments o a la Generalitat, i no ha parat fins avui.

DURANT AQUESTS TRES ANYS HAN PASSAT MOLTES coses. La més important, almenys per a mi, és que el nacionalisme català s'ha trencat d'una manera tal que serà difícil recompondre'n els espais compartits. Ho explicava molt bé en aquestes mateixes pàgines Salvador Cardús a l'article *Els sense nom* (20.10.06). Això és tan així, que molts dels independentistes que abans abominaven de l'hegemonia socialista arreu, avui dia són més cruels amb els que han compartit espais de complicitat nacional que amb els que han rebaixat l'horitzó nacional. Va ser l'honorable Joan Carretero, l'únic conseller que ha estat cessat per nacionalista, qui va posar el dit a la nafra en assenyalar que Zapatero havia estat el principal culpable "de este inmenso desastre del Estatut" i que el paper del PSC en el procés estatutari va ser "el de la triste figura". Dir-ho en veu alta li va costar el càrrec i els impropis dels socialistes catalans. Al blog d'en Joan Ferran encara s'hi pot llegir l'estomacada contra Carretero i la defensa sense embuts del president espanyol: "Tots sabem que en unes altres circumstàncies polítiques –fins i tot amb un govern del PSOE a la Moncloa sense Zapatero– no haguéssim arribat a plantejar-nos ni tant sols una petita reforma al vell Estatut del 79". Ja ho saben tots aquells que es passen el sant dia acusant de traïdors els nacionalistes que van –vam– intentar salvar els mobles del desastre, perquè es pot donar el cas que a la fi siguin ells, els purs, els que propiciïn un president amb dependència directa del PSOE de Zapatero, la paraula del qual tots sabem el que val des d'aquell famós míting del Palau Sant Jordi en què va prometre l'oro i el moro.

CERTAMENT, LA LEGISLATURA HA ESTAT MARCADA per l'elaboració de l'Estatut, però sobretot per les desavinences entre els socis de govern. Pactar per assolir el govern és una pràctica democràtica que ningú no pot posar en dubte, però els pactes de govern o bé es fan amb socis amb qui comparteixes un projecte o bé per necessitat. A mi em sembla que el famós "Acord per a un govern catalanista i d'esquerres" va ser més el resultat de la voluntat dels uns i dels altres (fins i tot d'aquells que es van fer passar per equidistants) de desplaçar CiU de la Generalitat que no pas que compartissin res més. De fet, com ja vaig escriure en aquell moment (*La Catalunya dual*

S. SOMEKAWA

"Em fa l'efecte que la gent és més sensata del que certs dirigents polítics estan disposats a creure. I ho és, sobretot, perquè la seva visió de la política no és, a diferència dels nuclis militants, conspirativa"

d'ERC, AVUI, 15.12.2003), els republicans es van haver d'inventar una teoria –que no ens havien explicat als que vam votar-los– per rebutjar el pacte nacional i fer impossible que, per una vegada, el bloc nacionalista tingués una majoria parlamentària forta i diversa. El final traumàtic del tripartit per imposició del PSOE n'és la millor prova. Com també l'és que ara no s'hagi format una coalició, a l'estil del Front d'Esquerres d'antany, per repetir de manera automàtica l'experiència. En això és més coherent el senyor Saura que no pas els senyors Carod i Montilla, per bé que al debat de TV3 tots tres van demostrar una eficaç coordinació per protegir-se ni que fos sense estima. I tanmateix, cada dia és més

evident que l'horitzó dels republicans, els eco-socialistes i els socialistes és repetir el tripartit amb el senyor José Montilla com a nou president de la Generalitat.

LA Lògica dels partits polítics de Vegades costa d'entendre. Però com que també és veritat que són màquines pensades per a la lluita pel poder, és normal que la seva lògica pugui esdevenir il·lògica. El privilegi dels electors no militants és poder triar sense haver de pensar en aquestes coses. Al capdavant, la gent no vota per obtenir un càrrec o un privilegi, si de cas vota per expressar l'adhesió a una política, a un somni o a uns senyors en particular que li generen confiança. Em fa l'efecte que la gent és més sensata del que certs dirigents polítics estan disposats a creure. I ho és, sobretot, perquè la seva visió de la política no és, a diferència dels nuclis militants, conspirativa. Hi ha més idealisme fora dels partits que a dins. Hi ha més fidelitat al projecte nacional entre la gent del carrer que entre aquells que especulen ideològicament sobre pureses, lleialtats i coses semblants, i després va i resulta que ens surten postnacionalistes, com tota l'esquerra jacobina del món. És per aquesta raó que cada dia que passa se m'acosta més gent de la meva corda, o sigui independentistes, i em diuen: "Aquesta vegada o caixa o faixa, oi?". I jo els dic que sí, perquè no ens tornin a enganyar.

Marçal
Sintes

L'Europarlament va viure dimecres passat una tensa jornada dedicada al procés de pau amb ETA. Primer es va votar una proposta del Partit Popular Europeu en què s'afirma que no es donen les condicions fixades pel Congrés el maig de 2005 per a un diàleg amb ETA. La proposta va ser rebutjada, però no sense un munt de queixes dels populars, que consideraven que la votació no s'havia produït conforme al reglament. A continuació es va dur a terme la votació de la proposta socialista, que va ser aprovada per molt poca diferència. La resolució, impulsada pel PSOE, es felicita per la declaració d'alto el foc d'ETA, recorda les víctimes, crida a la unitat de les forces polítiques i es felicita per la iniciativa de pau en marxa a Espanya. A desgrat de la divisió entre partits i entre víctimes del terrorisme que es va evidenciar, sens dubte es tracta d'una bona notícia per a tots els que estan a favor del procés de pau i una galleda d'aigua freda per al PP i per als seus dos eurodiputats més combatius contra la proposta socialista, Mayor Oreja i Vidal-Quadras. En segon lloc, i a pesar del resultat ajustat, els socialistes espanyols han aconseguit que el Parlament Europeu avaluï –aquest és de fet el sentit polític de les votacions d'ahir– la política de Zapatero en relació amb aquest assumpte. Al mateix temps, però, haver traslladat el diàleg amb ETA a Europa compromet més encara el govern central en la recerca d'una solució a la violència. La internacionalització del problema suposa una pressió més gran sobre les espatlles del president espanyol. m.sintes@hotmail.com